

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 mai 2016, declarate de avocatul Tamara Casian și de inculpatul

Ciurilov Evgheni Ivan, născut la 15 decembrie 1956 în or. Prokopyevsk, reg. Kemerovo, Federația Rusă, locuitor al or. Ungheni, str. Viilor 2, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>08.10.2015 – 01.04.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.04.2016 – 25.06.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>27.07.2016 – 02.11.2016.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 01 aprilie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciurilov Evgheni a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 5 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța civilă.

2. Instanța de fond a constatat că la 27 iulie 2015, aproximativ orele 09.00 – 10.00, inculpatul Ciurilov Evgheni, aflându-se pe str. Viilor, or. Ungheni, în urma unui conflict cu Ermurachi L., având un cuțit în mână, exprimându-se cu cuvinte necenzurate și manifestând o agresivitate sporită, l-a amenințat pe Ermurachi L. cu răfuiala.

Ulterior, în aceeași zi, în jurul orelor 16.30 - 17.00, la aceeași adresă, inculpatul, continuându-și acțiunile agresive, având în mână același cuțit, i-a aplicat lui Ermurachi L. o lovitură cu cuțitul în regiunea abdomenului, provocându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 141 D din 17.08.2015, leziuni corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de plagă tăiată – înțepată penetrantă a abdomenului.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, asupra cărora nu are obiecții.

Instanța a conchis că vinovăția inculpatului a fost dovedită integral prin cumulul de probe administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, ca cauzare de vătămare gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76, 364¹ alin. (8) Cod penal, că infracțiunea comisă este una gravă, că inculpatul a recunoscut vinovăția, este invalid cu grad de dezabilitate accentuat, cu procentul păstrat al capacității de muncă 40%, că acesta suferă de encefalopatie discirculatorie st. 111 mixtă/hipertensivă, aterosclerotică, post AVC/, ateroscleroza cerebrală cu stenoza subtotal de ACI pe dreapta și stânga și hepatită cronică, că se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, anterior nu a fost condamnat, concluzionând ca fiind echitabilă și rezonabilă numirea unei pedepse non privative de libertate.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Ungheni, Scutaru Adrian, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și admiterea acțiunii civile în sumă de 30.000 lei.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului nu corespunde gradului și caracterului socialmente periculos al faptei săvârșite, și nu va atinge scopul de restabilire a echității sociale și a corectării condamnatului, cât și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, inculpatul se caracterizează din punct de vedere satisfăcător, dar nu pozitiv, mai mulți martori au indicat că acesta este o persoană agresivă și intră des în conflict cu vecinii săi, căința acestuia este una declarativă, dar nu sinceră și sesizată, or, el nu și-a cerut scuze de la partea vătămată și nici nu i-a propus să contribuie cu ajutor material la tratament.

Mai mult, motivul stării de sănătate al inculpatului este unul speculativ.

Astfel, scopul pedepsei nu a fost atins, nefiind restabilită echitatea socială, conform art. 61 Cod penal.

3.1. A declarat apel și avocatul Andrian Fetcu, în numele părții vătămate Ermurachi L., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă privativă de libertate.

Apelantul a invocat ca menționarea căinței sincere a inculpatului în descriptivul hotărârii atacate, nu are relevanță, aceasta fiind una falsă, or, inculpatul nu a manifestat nici o dorință de a-i ameliora situația părții vătămate, ba

din contra, pe tot parcursul cercetărilor judecătorești acesta a manifestat o nepăsare pronunțată, exprimată prin nerecuperarea prejudiciului cauzat și prin faptul că nu și-a cerut scuze de la partea vătămată.

La locul de trai inculpatul se caracterizează satisfăcător și nu pozitiv, iar potrivit declarațiilor martorilor audiați, el este o personalitate conflictuală și scandalagioasă, nefiind prima dată când provoacă conflicte de genul dat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 mai 2016, apelurile au fost admise, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Ciurilov Evgheni Ivan a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 25 mai 2016.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond corect a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului sub formă de închisoare, corect fiind stabilit și termenul ei, ținând cont de circumstanțele cauzei, poziția părții vătămate și a inculpatului.

Totodată, circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea, impun concluzia incorectitudinii suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate inculpatului, or, acesta a comis o infracțiune gravă care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viața și sănătatea persoanei, nu a recunoscut vina la urmărirea penală, recunoscut-o declarativ doar în instanță, căința acestuia fiind la fel, una declarativă, inculpatul are un comportament instabil, consecințele faptei comise sunt grave, însă puteau fi și deosebit de grave, așa cum inculpatul a aplicat cuțitul și a amenințat partea vătămată cu răfuială și cu omor în cadrul a două conflicte declanșate în acea zi, nu a reparat dauna morală și materială cauzată părții vătămate, iar un asemenea comportament nu asigură individualizarea pedepsei, nu restabilește echitatea socială, nu contribuie la conștientizarea faptei și consecințelor ei, la corectarea și reeducarea inculpatului, precum și la prevenirea de noi infracțiuni, încurajând alte persoane la comiterea infracțiunilor. Inculpatul se caracterizează satisfăcător, fiind o fire conflictuală, iar partea vătămată are o poziție de nemulțumire față de pedeapsa aplicată, dorindu-și ca acesta să primească o pedeapsă corespunzătoare, astfel, aceste circumstanțe nu puteau fi neglijate de instanța de fond la constatarea oportunității suspendării executării pedepsei.

Discordanța dintre cele reținute de instanța de fond și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei.

Mai mult, la stabilirea și aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de fond nu a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, nu a ținut cont de circumstanțele reale ale cauzei, potrivit cărora stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei este imposibilă.

Astfel, modalitatea de executare aleasă în privința inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările

grave produse, lipsind o motivare a faptului de ce nu este rezonabil ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare efectiv.

Prin urmare, în privința inculpatului urmează a fi exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că instanța de apel neîntemeiat i-a aplicat o pedeapsă cu închisoarea, fără a ține cont de starea sa de sănătate, și anume, că este invalid cu grad de dezabilitate accentuat păstrat al capacității de muncă 40%, fiind diagnosticat cu encefalopatie discirculatorie st. 111 mixta/hipertensivă, aterosclerotică, post AVC, ateroscleroză cerebrală cu stenoză subtotal de ACI dreapta și stânga și hepatită cronică, iar executarea pedepsei în penitenciar va influența și mai pronunțat asupra stării sale de sănătate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Tamara Casian, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

Recurenta a indicat că instanța de apel nu a dat o motivare suplimentară, concluzionând doar asupra necesității executării reale a pedepsei cu închisoarea de către inculpat.

Incorect a fost exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în contradicție cu scopul pedepsei penale, care nu este de a răsplăti răul cu rău și care nu trebuie să apară din dorința abstractă de răzbunare ori de răsplătire a răului cu rău, ci dintr-o necesitate concretă de a împiedica repetarea faptelor antisociale, corijarea infractorului și apărarea valorilor sociale fundamentale.

Pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani cu executare în penitenciar de tip semiînchis și suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de 3 ani, aplicată inculpatului de către instanța de fond, corespunde scopului primordial al pedepsei penale, iar instanța de apel la stabilirea și aplicarea pedepsei nu a ținut cont de faptul că inculpatul este invalid cu grad de dezabilitate accentuat cu procentul păstrat al capacității de muncă 40%, suferă de encefalopatie discirculatorie st. 111 mixta/hipertensivă, aterosclerotică, post AVC, ateroscleroză cerebrală cu stenoză subtotal de ACI dreapta și stânga, hepatită cronică, iar executarea pedepsei în penitenciar, chiar și de tip semiînchis, ar influența asupra stării sănătății lui.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursurile declarate sunt fondate în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției ar contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta ar fi expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Rezultă, că recursurile nu îndeplinesc cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, în raport cu normele de drept privind reglementarea individualizării pedepsei penale, (*pct. 5., 5.I. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în

mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de limitele pedepselor prevăzute în art. 151 alin. (1) Cod penal - închisoare de la 5 la 10 ani, de stipulările din art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Mai mult, aceste recursuri, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul și avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că a adoptat o hotărâre care cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că i-a aplicat inculpatului o pedeapsă

individualizată conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile menționate sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Tamara Casian și de inculpatul Ciurilov Evgheni Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 mai 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 noiembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco